

Nemzeti Társalkodó

Május' 18-dik napján 1853.

F e l e l e t

Nemes Zuard közbeszólására. (lásd N. Társ. 1852. más. fel. eszt. 24. szám)

Mindent, el kell tûrni, csak a' türelemment, nem; szeretet, 's béke, a' nem bûnhödőnek, de ostort annak, ki a' békést megtámodja, 's sérteni mérézli. Patriota, részint nyilvános, részint alattomos bánásaiért, Polgár Gyula vett elégtételt; én nemes Zuardal szólok vagy kettőt, ha sérelmet találna érezni, ezt irománya méjségének tulajdonítsa.

Hogy Pol. Gyula nem irt a' nemesi rend ellen, 's hogy a' haramiaskodás említése, éppen nem czélozott a' nemesi birtok szerzése módjára, azt látja minden, ki értelmesen tud és akar olvasni; 's nem. Zuard még is azt kérdi, közbe szolása 375-dik lapján Pol. Gyulától: *nem vette é észre, hogy a' nemesi rendet aljasítja?* de a' közbeszollás 376. lapján megtalálhatni ezen kérdés okát, e' szavakban: *minel gyengébb lábon áll a' per, annál tekervényesebbnek hangosabbnak kell lenni a' defensának, 's a' documentumok hi-*

jányát rágalmokkal -kell 's költeményekkel kipótolni. E' gyönyörű szabály hív követésének, valóságos exemplárja a' nemes Zuárd közbeszólása, A' ki, ezt, az Egyesüléssel, Patriota falusi elmélkedésével, és Polgár Gyula jégzéseivel egybeveti, fogja látni kinek van igaza, 's bizonyosan nem fogja kívánni, hogy állításomat békibizonyítsam; csak felesleg kívánom hát a' közbeszólás némely helyeit érintgetni, nem árt, sőt szükséges egy kis világ a' philosophusi obscura camerába is, melybe ha kinek tetszenék belé tekinteni, megláthatja * (370 — 372 lap.) a' többek között azt is, hogy lesz a' lét' láttéren' háromból jobban mondva kettő; 's elmélkedhetik arról is miért írta nem. Zuárd (370 l. 12 — 14 sor.) olyat, a' mit mindjárt (15 sor.) jobban kell mondani?

Hogy Patriota 373 l.) olvasta az érdeklött darabot, azt írása mutatja; hogy értette; azt megtámadtatása bizonyítja. Valójában különös egy bizonyítás! Nem rosszul járnának az értetlen bírálók, ha méltó megtámadtatásokból, azt hozná ki az olvasó közönség, hogy bírálatjok tárgyát értették, így némely rossz ügyvédek is mind jókká változnának egyszerre; de a' míg ezen János pap országa eljönne, inkább szerettük volna ha Patriotának írása bizonyítja vala azt is, hogy értette azt, a' miről jégezgetett. Nem.

* Ily formálag fogjuk a' közbeszólás lapjait felidézni.

Zuard sok tünődései (369 l.) után sem mérslé érinteni a' sajtóságot, pedig ezen szón dölne-el a' fenforgó per dereka; noha, az is igaz, hogy Patriota principalis, igen tisztán kitalálta írni, hogy a' sajtóságon just értett 's így nem volt más mód, mint hallgatni a' sajka törő szikláról. Hogy Patriota az egyesülésben, a' sajtóságot jusnak vette, 's az egyesülést (tudja Isten hogy) még is értette, ezt lehet vala édes ügyvéd úr felhozni az értelemtelen olvasás példájául; mert hogy a' jegyző (374 l.) . . . tudja a' tárgyakat; de nem tudja tudni a' darabokat, ezt, értelemtelen olvasás helyett, inkább értelemtelen írásnak lehet nézni, nó de azt se ellenzem, ha talán nem. Zuard a' botlást a' sajtó (272 l.) hibájának bőv köpenyege alá kívánja rejteni.

Mindenütt (374 l.) értetlennek tudatlannak festi (Pol. Gyula) szegény Patriotát, hát ilyen tehet é kedves terheket íróasztalára? — Csak maga előtt kedveseket, igen is tehet, 's másokra nézve kérdésbe maradhat még a' kedvesség; itt hát nem felette nagy insequentiát írt Pol. Gyula, akkorát legalább bizonyoson nem mint nem. Zuard, ki egy helyt (369 l.) azt írja: a' méltatja megszólalásra, hogy az ártatlan (?) jó czélt Patriota, Pol. Gyulának e. sz. sz. t. piszkaiból (bocsánat nem. Zuard szavának) kitisztittassék; más helyt (376 l.)

pedig ezt: *Patriota nem erzi magát megbántva; okot sem lát a' neheztelésre*

Hát *Poplicola* (377 l.) magyar név é? kérdésre csak azt jegyzém-még, hogy *Poplicola a' tiszta magyar érzést; egyenességet; úgy hiszem, tettel kívánja inkább kifejezni, nem pedig aláírás; még kevesebbé pedig deák aláírással, mint ezt Patriota, falusi elmékedése végén cselekvé. Ha pedig Poplicola kívánságáról való gyanítása; talán fen esnék az ügyvédnek; kérem gondolja-meg hogy amannál sokkal szorosabb egybekötetésre mutat közbeszólása, melyből azt látjuk; hogy principálisának nem csak érzését (376 l.), de még képzetét (376 l.); sőt czélját (377 l.) is esméri.*

Kérdem, nem feleletért, ki légyen *Pol. Gyula*? kérdésre pedig nem. Zuardnak mint-hogy maga sem feleletért kérdez, nem felelek, kérdem ellenben, ha tetszik feleletért, nincsen é nem. Zuard úr valamely közelebbi vagy távolabbi, lelki vagy testi atyafiságban vagy szövetségben, Patriotával és azon tősgyökeres úrral; kit az 1830-diki N. Társal- kodó 12-dik és 19-dik számaiból vala szerencsétlenségünk megesmérni? addig is, míg ere felelet jőne, Patriotának a' materialismus epidemiájával való ijesztgetését, annak hagy- va a' mi, lássunk rövidben egy kis gram- maticai nem tanúságtalan mismást.

Kedves reptü. képzetétől intetve azt írja *Poplicola* az egyesülés 13. lapján: *még az is hátra lehet, hogy valaha költsön*

szövetségbe állott *systemák lakosait*, az *Istenen kívül más köz kormány is igazgassa*. Ezt *Patriota* vagy nem értve, vagy érteni nem akarva, *Istenen kívül helyett, Istennel együtt javasol*, f. elmélkedése 107 lapján. *Pol. Gyula* ugyan jegyzései 405-dik lapján, értésére kívánja adni, hogy valaminthoz ez: *Péteren kívül Pál is ott volt*, sem Pétert, sem Pált ki nem rekeszti, úgy *Istenen kívül más kormány is Istenről és más kormányról*, együtt jelenti, az igazgatást; de mit felel erre (375. l.) nem. *Zuard?* ('s itt figyelmezzünk) szóról szóra ezt: *Bizony, ha Pol. Gyula kívül van az ajtón, csak nincs ben akkor a' házban . . . minden ügy érti: hogy a' mi kívül van, nincs belől; 'sat.* Ugyan van é az ily embernek gramaticája? van é tiszta logicája? — Azt gondolom hogy maga az ügyvéd sem fog hazugságban hagyni, ha azt állitom hogy a' *N. Társalkodóba, Patriotán kívül Nem. zuárd is irt*, és már most azon kérem szívesen az ügyvédet, határozza-meg, *melyik nem irt még is?* és a' *melyik irt, 's még sem irt, niféle épület ajtaján van kívül, vagy belől?* A' *Redactio* valósággal nem kis példáját adá türedelmének, midőn kiadta közbeszólását azon *Nem. Zuárdnak*, ki a' falusi elmélkedést hihetőleg olvasta, 's még sem szégyenli (374. l.) kérdeni: *hol látszik felni Patriota a' világságtól?* — Ott, a' hol meggyuladástól feltve a' kalibákat, készíti vizipuskáját; ott a' hol, a' szent világsodás édes gyünölcseit emle-

geti; ott a' hol, sáros köves útainkon akar ballagni tovább is; ott a' hol már is eléggé elkésztet nemzetének; maga tudja miért, halogatást ajánl *sat cito, si sat bene* phrasisával; egy szóval ott, a' hol *) tekervényes okoskodása segítségével, a' világosság következésének tulajdonítja helytelenül; azon számtalan nyomoruságokat, melyekkel a' setétség választott fiai ma is ostromozzák az emberi nemzetet; és végre ott, a' hol úgy rajzolja a' világosság képét, mintha arról még csak közeljáró helyes képzelet sem volna, s talán nincsen is, sem magának sem ügyvédjének.

Köszönet a' Redactionnak, Nem. Zuárd levele **) kiadásaért; lehet tanulni e' kis töredékből is. Még ugyan nem vettük észre, hogy (a' levél szavai szerint) *részrehajlás vádja alá esett volna a' Redactio*; de ha ezután valami ilyest hallanánk, gyaníthatnók honnan vehette eredetét a' hír. Az ilyenforma homály vetés a' Redactióra, talán *bonis modis et conditionibus* a' világosodás előmozdítása akar lenni? A' célba lehet hogy egyezünk, de a' módban ugyan erősen különbözünk. De nem árt esmérni az ilyen Bukovina felé, Belgrádba törekedő hazafiakat is. — Ha a' Red. Nem. Zuárd közbeszólását ki nem adja vala, azt *gondolná* (a' levél szá-

*) Lásd N. Társal. 1832 első fél eszt. 7. szám. 104 — 112. lap.

**) Lásd N. Társ. 1832 másod. fél esztend. 24. szám 378 lap.

vai) az ember, hogy csak azért adá ki a Pátriotát, hogy reá feleltethessen. Imé itt egy szép módját tanuljuk, hogy kell a' Redactiont pénzbeli boldogulására erőltetni, a' közbeszóláshoz hasonló jó darabok kiadatása által. Valyon nem lett volna é jó, valami hasonló elmésséggel gondolt mód által, e felelet kiadását megakasztani? így osztán nem lett volna részrehajló a' Red. úgy é Úgyvéd úr? úgy é arra való a' kiváltság (privilegium): mi mást bánthassunk, de ö minket ne? éíjen a' szent igasság! — Tudjuk sok darab (ismét a' levél szavai) miért nem látott világot, de non aufertur — az ilyek majd (csak ugyan világot fognak hát látni a' derek darabok) egy gyűjteménybe fognak megjeleni. Képtelenség feltenni a' Redactionról, hogy a' maga világos kárával, a' N. Társalkodóban eddig kijött daraboknál jobbaktól tagadta volna meg a' kiadást; de ellenben, ha talán valamely érthetetlen philosophiai zagyvalékot, vagy gyenge verseket nem adott ki, ezért a' nemzet köszönetét érdemli; mert bizonyos dolog az, hogy nincsen sem a' földnek haszontalanabb terhe a' rosz poétánál, sem a' pórtubáknak vagy borsnak méltóbb takarója a' hitvány versnél, osztán Horatius is régen elénekelte már:

..... consultus juris, et actor
 Causarum mediocris, abest virtute disertus
 Messalae, nec scit, quantum Casselius Aulus,
 Sed tamen in pretio est mediocribus esse poëtis
 Non homines, non Di, non concessere columnæ

mely sorokból 's a' hasonlókból ha cselekvé-
nyes (practisch) hasznot mind eddig sem tud-
tunk vonni, egész classica literatúrai tudom-
mányunk sem ér egy batkát; mert phrasi-
sokban az ó világ nélkül sem látunk szükséget.
Dolgot uraim! dolgot! nem pusztá szavakat.

Hazafi G.

A' Berry Herczeg meg gyilkoltatása.

(elő adva Chateaubriandtól)

1816-ban tanuja valék én, a' Nápolyi
Herczegasszony Karolina' Párisba tartott
fényes bémentének, 's majd azután, Ferdi-
nánd Károly Berry Herczeggel lett egyben-
köttetésének. — 1820-ban láttam én, az él-
te virágjában meggyilkolt herczeg földi ré-
szét, a' St. Denisi sirbolban letétetni. —
1820-ban feszült várakozással halgattam a-
zon ágyu durrogásra, mely Páris népessé-
gének, atyja' elhunytá után világra jött a-
zon Gyermeke' melyik nemre lett születését
hirdette, mely özvegy anyjának, létét még
csirájában megsimmisíteni kívánt minden pro-
bálatok ellenére, még is oly csudálatosan meg-
tartatott. — A' Berry Herczeg, Bourbon ház'
egyenes leszármozásában, végső sarjadék, va-
lamint az első Király e' házból, álgylkolás
áldozatja lett. 1820-ban Februárius 13-ikán
vasárnap, a' Berry Herczeg és nője, a' szo-
kott farsangi multságokban résztvenni, a'
színházba mentek. — Az első darab közsa-

kászai alatt, mind ketten, az Orleansi Herczeg logejában mentek át, hol is kedvtelyes nevetések; 's a' kitsiny Chartres Herczeghez mutatott nyájaságik, a' gyülekezeti helybenhagyó figyelmét; több izben magokra vonák. Ön logejokba; vissza tértekben; a' Herczegné egy ajtónak, melyen kimene, megnyitásával, könnyüden megsérté magát; és bádjadtságot érezve, 11 óra előtt mint egy husz pertzenettel, hazatérni kívánó szándékát jelenté. A' Berry Herczeg őt, oly czéllal; hogy a' színházba töstént visszatérjen; szekéréhez kíséré. — A' Herczegné szekere; a' pitvar elébe hajtott, 's mivel a' Herczeg azon udvariságot, mely szerént a' katonaság; az ő megjelenésére; fegyverbe kiáljon, már rég eltöröltte volt, az őrkatonák a' pitvaron belől állának, csupán egy katona állott az ajtónál őrt; 's mi után ez; ő felsége előtt fegyverével tisztelkedett; ez is; valamint a' szolgálaton lévő segéd tisztt; Gr. Choiseul; az útszának hátat fordita. Gr. Mesnard a' Herczegné Fő lovászsza balról; és a' Herczeg jobbfelől; vezetétk őt szekéréhez. Gr. Lodève Clermont; szolgálaton lévő kamarás követé a' Herczeget; őt a' színházba ismét vissza kísérendő. E' pillanatban egy ember a' Richelieu útszából jöve; az őrkatonák; és azon legény közt; ki a' szekér hágsójit vissza csukta; hirtelen keresztül tör; 's a' legényt félre lökvén; éppen akkor rohan a' Herczegre; midőn ez; a' színházba visszatértében a' szekérhez fordúlva e' szókat mon-

dá: „Isten hozzád, nem sokára viszont látjuk egymást.“ — A' gyilkos bal karját, a' Herczeg bal vállára vetve, vasát mejje alatt jobb oldalába döfé. — A' Herczeg a' sebessé-
 döfés miatt Gr. Mesnárdra esve, 's kezével sebéhez kapva, kiálta: „Meg vagyok gyilkolva, — e' férjfi gyilkola-még“ — 's még hangosabban „megvagyok, megvagyok gyilkolva, mejjemben a' tör.“ Mindjárt a' Herczegnek első kiáltására, Gr. Clermont és Choiseul a' titoknok, az inas, 's több mások a' gyilkos után szaladtak, ki a' Richelieu útszába futott. — A' Herczegné, kinek szekerre, még nem hajtott volt el, alig hallá férje szavát, midőn, minden őt vissza tartóztatni kívánó igyekezetnek ellenszegülve, egyszerre ki akara rohanni, 's alig várhatá, míg a' hágtó lebecsáttathatnék. — „Bocsássatok, parancsolom bocsássatok“ kiálta bódultan. — A' megsebesített Herczeg, kérni igyekszé, hogy közelebb ne jöjjön, de a' Herczegné, szolgálaton lévő udvari dámájától Berhizy Grófnétól kísértetve, éppen azon pillanatban repül férjéhez, midőn ez, a' kést mejjéből kivonja, 's számüzés-kori barátjának, Gr. Mesnárdnak általadja. — Ez után a' Herczeget a' pitvarban egy padra tévék, fejét falhoz támasztva, 's köntöseit feloldva, hogy a' sebessen vérző sebet megvizsgálhassák. A' Herczeg ismét így szóla: „Meghalok, hívjatok egy lelki atyát — jöjj hozzám szeretett hitvesem, engedd karjaid közt kimúlnom,“ e' szók után elájult; a' Herczegné, férje

mejjére borult, 's egy pillantat alatt, pompás öltözte vérről telék-meg. — Az alatt a gyilkost elfogák, 's csak nagy bajjal védheték őt a katonák boszszujától; az őrházba vitetvén 's ki fürkésztetvén, a Herczeg mejjében maradt tör' hüvelye mellett, még egy más tört tanáának nálla. — A' leggyorsabb orvosi segédet, mely hamarjában előtaláltathatott, Blancheton és Drojárd orvosok nyujták, kik a' megsebzett Herczeget, már színházi logéja előszobájába vitetve tanálták. Midőn újra magához jött, első kérdése vala, ha valyon a' vétkes külföldié? 's midőn az ellenkezőt állitanák, fájlaa hogy francia kéztől kell halált szenvednie. A' Herczegné azon biztosítással esenkedett az orvosoknak vélemények kinyilatkozásáért, hogy annak kimondását álhatatossággal hordozándja, és ezek azon környülmény által hogy a' beteg szájából még semmi vér nem foly, reményét valamennyire élesztteni kívánák; — minekutánna a' seb, az aludt vértől megtisztított, a' Herczeg jobb karján eret vágta, a' szenvedő elég elszántsággal hírt, mindkét orvosoknak azt mondani, miként ő szíves fáradozásikat forró hálával köszöni 's megismeri, de azok már sikeretlenek, mivel ő menthetetlenül oda van. Blancheton úr ő királyi magasságát azzal kíváná nyugosztalni, hogy a' seb nem méj. — „Én nem csalatkozom felele a' Herczeg, a' tör' egész maroklatig haladt-bé, ezt bizonyosan tudom.“ — A' Herczegné letépé tulajdon övjét, a' seb

békötésére, egyedül ő tartá meg ezen borzasztó pillantatokban lelki jelenlétét, 's rendkívüli lélek nagyságot mutatá. A' Herczeg kinek szemei mind homályosultak, ottan ottan monda: itt vagy é szeretett hitves? Igen is, félele a' Herczegné itt vagyok, 's el nem hagylak-tégedet. — Egy a' seborvosok között, ki e' szerencsétlen történet' legelső hírére, sietett ségedelmét ajánlani, 's a' ki a' Berry Herczeghez különös hajlandósággal viseltetett, addig is, míg a' sebészi műszerek elhozatnának, la' sebet ki akará szívni, kedves Bougon, monda a' szenvedő mit akarsz tenni? a' seb halálos 's hihetőleg meg is mérgesített. — (végzete következik)

Feleletet váró kérdés.

A' jelenkor polgári történetei, egy külföldi, közbecsülést, és figyelmet nyert folyó irásban, (Geschichte unserer Tage) historiai ízléssel, és politicalai élelbélatással, évenként bőv kiterjedésben, közöltetnek az olvasó közönséggel. Akarmilyen kielégítőnek tetszik is azon becsés folyóírás a' jelenkor polgári történeteivel ismérkedni vágyóra nézve, valljuk-meg őszintén, hogy az, az olvasást szinte csak most ízelítő magyarnál, még nem lehet egészen közhaszon. A' nagyobb rész nálam az olvasásra nézve csak gyermek: a' gyermek pedig, húzomoson, és több türetekéből álló, ugyan azon tárgy munkát, sem nem

tud, sem nem akar olvasni. E' mellett, az említett folyóirat, nem is lévén nemzeti nyelvünken írva, e' tekintetből is, hányan nem használhatják, kik használni szeretnék?

Ritka idő volt, polgári nevezetes történetekkel, a' miénknél, gazdagabb; ritkán volt a' közfigyelem, azokra nézve, mint most feszültebb állapotban. Nyughatatlanul várja ma minden, polgári dolgok szövényei kibontakozását; bizonyos históriai lábra való állását.

Az újságlevelek olvasása érdeklő, és kedves; de nem pótolja ki minnyájunkra nézve azt a' szükségét, melyet, a' históriai tárgyakra nézve, érzünk. Újságleveleinket mohón kapjuk, mohón átolvassuk, — s' feregeteszszük. Hány olvasónak van annyi combfaló tehetése; s' erre ideje is, hánynak olyan hív emlékezete olyan feszült figyelem, hogy az újságban, egymástól, s' néha magoktól is annyira elhagyatott polgári dolgok folyását, úgy tudja kísérni, hogy egy évi újságolvasás után, egy históriai egészszel bírasson?

Az újságíró, nem históriát; csak arra való adatokat, közöl az olvasóval: a' historicus dolga, a' kifejlődött, s' már megállapodott történeteket, okaikkal, s' következéseikkel összefüggve állítani elé. Az újságíró megszerzi mintegy a' matériálékat a' historicus keze alá, hogy az, azokból, egy jó ízlésű, állandó épületet emeljen-fel.

Az Európa polgári theatrumán 1851-n eljádzott érdeklőbb történeteket, az Erdelyi

Híradó mellett, históriai toldalék név alatt, valánk szerencsések megnyerni. A' jelen történetek összefüggését, a' politikai szövevényeket élesen átlátó, tisztán felfogó jóválasztani 's fain ízléssel elrendelni tudó lélek bélyegzi, a' több tekintetekből becses kis egész. Egy ilyen jó kéz alá esett kezdet, további folyamatra lenne érdemes. Az egy ideig félbenszakadott Erd. Híradó pályájában esett hijány kipotolására ajándékozámeg olvasójit; annak érdemes szerkesztetője. — Midőn folytatását ohajtva reméllenők, az iránt értesítettünk: hogy az 1833-dik esztendőre a' toldalék; újságolvasást világosító tárgyak közlésében fog állani. Becses ígéret, szükséges segedelem! annyira, hogy hálás érzés nélkül, nem lehet (csak) jelentését is olvasni: de nem titkolhatjuk-el mégis, a' közönségesen becsült szép levelek további folyamatja megakadásából származott megilletődésünket. Buzgón, hazafiúi lélekkel ohajtanók azon módnak, magunk, vagy mások által eshető kitanulását, mely szerint mind a' kettőt meglehetne nyernünk. Ez azaz érdeklő, bizony sokakat érdeklő kérdés, melyet feltenni bátrak valánk. Abban kételkedni sem merünk, hogy T. Szász Károly úr, tulajdon munkája által szerzett örömrünk, és hasznunkat, hivatalos terhes foglalatossági mellett is, kész ne lenne tovább is táplálni, nevelni. Abban is bizonyosok vagyunk, hogy az Erd. Híradó munkás szerkesztetősége, mindent megkiván ten-

ni, a' mivel olvasóji figyelmeket, kedveket, és intereszéjeket magáéivá teheti. Az újságolvasás segítő megigért világo-
sítás, gondolatunk szerént, talán nem fog-
lalna-el annyi íveket a' mennyit Toldalékul
esztendő alatt közleni lehetne: és így, va-
lyon nem lenne é lehetséges, az esztendő
első felében, a' felvilágosító tárgyakat a' má-
sodikban az 1832-dik esztendő történetének
tömött, a' már esmeretes remek példa szerént
készült históriáját közleni? Ez így folytatód-
va, a' kicsiny kevés időre, egy sokat érő
históriai kincstárrá változna kezeink között.
Reményleni lehetne, hogy nemzetünk, ho-
vá tovább, mind inkább inkább érezvén, és
látván az ilyen munka becsét, és szükséges-
ségét, majd egy magában álló folyóirassá
változtatná által. Most tenni-meg ezen nagy
reménységü csecsemővel, az édes anyai em-
lőktől való elválasztást, talán igen korán len-
ne. Félni lehetne elmecsevészésétől időnapelőtti
sírba szállásától.

Megvalljuk, hogy e'félét a' tisztelve sze-
retett szerkeztető úrtól nem várni, csak kér-
ni lehet, ezt is csak abban az esetben, ha egy
ilyen áldozattal szerfelett nem terheltetik. Kü-
lönben is részesse már, a' tisztelt szerkezte-
tőség, a' jó anya azon érdemének, mely sze-
rént, a' hazának, és nemzetnek, egyszerre
két szép neményü csecsemőjét szorítá szivé-
hez, a' N. Társalkodóban, és Toldalékban.

És így a' feltett kérdésre még nincs fe-
lelet. Gondolatunk szerént legjobban meg-

fejthetné azt, az Erdélyi Híradó olvasói számának annyira való szaporodása, hogy a' jövedelemből erre is fordíthatnák; vagy egy olyan buzgó hazafi, ki az erre megkívántató költséget készvolna mint kedves áldozatot, a' haza, és nemzet oltárára nagy lelküleg letenni. — De a' kérdés ezekkel sincs meg-fejtve, azért van közre-bizva, hogy gondolkozzékrolla más is, s a' mit gondolt közölje minél előbb az olvasók megörvendeztetésére.

Egy tanulni szerető hazafi.

Félelet: Az 1852 esztendő áttekintése, mint Toldalék, az Erdélyi Híradó mellett, többek kívánságára még ezen félesztendőben meg fog jelenni: fizetés pótlék nem kívántatik.

N e h é z s é g

fűszere az életnek és igyekezetnek; bábjája a' találmánynak, nyájason komoly anyja a' munkásságnak. Minden kőszirtből Hypokrénét fakaszthat a' Pegasus körme. Minden langészü emberben buzog az erő, eredetiség, foghatóság, önmunkálat, önkiteremtés — itt a' kimeríthetlen kútfő, kimeríthetlen mint a' természet. Minden tárgynak a' világon van valamely olyan pontja mely gyújt. Ezen gyulás miveletjei pedig haladat, győzelem, atyafias lélek találás, és a' lelki electricitás conductora.